

A HOMOKHÁTSÁG VÍZHÁZTARTÁSI ÉS VÍZGAZDÁLKODÁSI PROBLÉMÁINAK ENYHÍTÉSE

Szamosvári István

vízrendezési referens

Országos Vízügyi Főigazgatóság

KIVONAT

A klímaváltozás és a talajvízszint-csökkenés hatására számos projekt indult, melyek egy-egy terület vízpótlására irányulnak, melyek közül területi kiterjedésben és a pótoló víz mennyiségében is a Duna-Tisza közti homokhátság ökológiai állapotának javítására indult projekt a legjelentősebb. A térség vízgazdálkodási problémáit évtizedek óta vizsgálják, melyek fő okaként a klímaváltozás és a korszerűtlen vízgazdálkodási gyakorlat tekinthető. Az elmúlt 5 évtized során a terület szárazosodása volt tapasztalható, mely a lehulló csapadék mennyiségének csökkenésében, a talajvíz-tükör jelentős csökkenésében és a vizes élőhelyek eltűnésében nyilvánult meg. A csökkenő csapadékmennyiségek és az emelkedő átlaghőmérséklet hatására megnövekedő öntözési igény indukálta, jellemzően felszín alatti vízkészletekre alapuló vízkivétel tovább rontotta a talajvíz mennyiségi állapotát. A klíma-modellek alapján további felmelegedés, a csapadék mennyiségének kis mértékű csökkenése várható, ráadásul az év legmelegebb szakasza lesz leginkább csapadékhiányos. A Homokhátság várható problémáinak kezelését célozza a „Duna–Tisza közti Homokhátság vízhiányos ökológiai állapotának javítását, helyreállítását célzó vízkészlet-gazdálkodási projekt” mely elsősorban az ökológiai vízigények kielégítésére irányul, de a mezőgazdás számára is biztosítana öntözővizet. A projekt 7 célterületre fókuszálva kívánja javítani a vízgazdálkodás helyzetét.

KULCSSZAVAK: vízpótlás, klímaváltozás, ökológiai vízigény, vízrendezés, vízkészlet-gazdálkodás, tájhasználat-váltás

1. A vízpótlásra irányuló magyarországi projektek általános áttekintése

Magyarországon több olyan projekt is zajlik, amely egy-egy terület komplex vízpótlására irányul. Ezeket a projekteket elsősorban a klímaváltozás kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás igénye, a növekvő vízhiány hívta életre. Magyarországon, az alábbi területeken folynak olyan projektek, melyek egy-egy terület komplex vízpótlására irányulnak:

- Ős-Dráva (Ormánság)
- Rábaköz-Tóköz
- Nyírség
- Duna-Tisza közti homokhátság

Az Ős-Dráva program keretében az Ormánság területén mintegy 500 km² terület vízpótlását biztosítják a Drávából történő, 5 m³/s nagyságú időszakos vízkivétellel. A rendszer megépült, használata folyamatban van. A vízpótlás vizes élőhelyek fennmaradását szolgálja,

A Rábaköz-Tóköz vízpótlása a Rábából történő 1 m³/s nagyságú vízkivétellel biztosít ökológiai vízpótlást a Rába és a Répce folyók közötti 800 km² területen. Keleti-Rábaköz alsó és felső szakaszára tervezett beavatkozások megvalósításával a Kis-Rába vízkészletének egy része eljuttathatóvá válik a Keleti Rábaköz alsó szakaszára, mely útvonal mentén a térségben a víz hasznosíthatóvá válik, biztosítva a többek között vizes élőhelyek vízpótlását.

A Nyírség vízháztartási és vízgazdálkodási problémáinak enyhítése: A Nyírség középső területein, a Lónyay-főcsatorna vízgyűjtő területén felboruló vízháztartási egyensúly helyreállítására irányul a Tiszából/Keleti-főcsatornából történő vízkivétellel. A vízpótlást 4 fő útvonalon valósítja meg.

A „Duna–Tisza közti Homokhátság vízhiányos ökológiai állapotának javítását, helyreállítását célzó vízkészlet-gazdálkodási projekt” (Homokhátság projekt), komplex módon kívánja enyhíteni a Homokhátság fentiekben vázolt problémáit, rövid, közép és hosszú távú célok megvalósításával. A projekt végrehajtása során 7 célterület vízpótlását kívánják javítani, Dunából és a Tiszából történő vízkivétellel.

Szemben más korábbi projektekkel, melyek egy-egy vizes élőhely vízpótlására irányultak, a felsorolt projektek egy-egy terület vízpótlását tűzték ki célul, mely során a felszíni vízhálózat vízpótlása mellett a felszín alatti vizek mennyiségi pótlására is irányulnak, a természetvédelmi-ökológiai célok mellett járulékosan a mezőgazdaság számára is biztosít vizet, ezért tekinthetők ezek a projektek komplex projekteknek.

E projektek másik közös vonása, hogy a meglévő, sokszor épp a belvíz elevezetésére épített, csatornákat használnak fel a vízpótlás hálózatának kialakításához.

1.1 A vízpótlások indokai

Magyarország vízgazdálkodását évtizedeken keresztül a „feleslegesnek” tartott vízmennyiség (árvíz, belvíz) minél gyorsabb levezetése, a mezőgazdasági művelésbe vonható területek kiterjedésének vízjárta területek lecsapolással, meliorációval való növelése határozta meg.

A klímaváltozás hatására csapadék mennyiségének csökkenése és eloszlásuk szélsőségessé válása, valamint a folyók vízjárásának változása a vízkészletek megcsappanását eredményezte, amelyet az elavulttá váló vízkészlet-gazdálkodás tovább rontott.

A fenti folyamatok a felszíni vízhálózat kiszáradását és a felszín alatti vizek szintjének folyamatos csökkenését (ez utóbbihoz a növekvő öntözési vízigény miatti fokozódó használat is hozzájárult) eredményezte. A megfogyatkozó vízkészletek okozta ökológiai és gazdasági problémák eredményeként jelentkezett igény egyes (esetenként igen kiterjedt) területek vízpótlására, illetve az alkalmazott vízgazdálkodási gyakorlat megváltoztatására. Az előbbieken vázolt folyamatok az elkövetkező években még hangsúlyosabbakká válnak, hatásaik még inkább nyilvánvalóvá válnak, így a klímaváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás egyik elemévé is válhat, válik a vízkészletekkel való ésszerű gazdálkodás, a vizek a visszatartása és hasznosítása.

1.1.1 A klimatikus viszonyok változása

A Magyarországra alkalmazott regionális modellek eredményei 2008-tól váltak szélesebb körben elérhetővé. A Magyarországon a regionális éghajlati modellezés alapvetően négy modell futtatására terjed ki: a nemzetközi együttműködésben kifejlesztett ALADIN-Climate- és a német REMO-modelleket az OMSZ-ban, míg a brit PRECIS- és az amerikai RegCM-modelleket az ELTE Meteorológiai Tanszékén dolgozták át és alkalmazták hazai környezetre. A klímamodellek felbontása hazai körülmények között alapvetően kétféle. Az ALADIN és a RegCM modellek 10 km-es, míg a PRECIS és a REMO modellek 25 km-es rácshálóból indulnak ki. (Hoyk E.: A magyarországi klímamodellek, 2015)

Hőmérséklet szempontjából a modell eredményei mind éves, mind évszakos szinten az átlaghőmérséklet növekedését jelzik. A következő évtizedekben 1°C-os, míg az évszázad végére 3°C-ot meghaladó melegedés valószínű. A legjelentősebb változásokat a modell nyáron mutatja: ebben az évszakban a déli-délkeleti tájakon 2021–2050-re 1,5-2°C-os, 2071–2100-ra pedig 4-5°C-os hőmérsékletemelkedés várható. A legkisebb növekedésre mindkét időszakban tavasszal és télen lehet számítani. (Hoyk E.: A magyarországi klímamodellek, 2015)

A csapadékértékek alakulása nem csupán a különböző modellek esetében mutat jelentős eltéréseket, hanem az egyes kibocsátási forgatókönyvekhez kapcsolódó futtatások során is. Míg az A2 és B2 scenáriók kb. 20%-os éves csapadékcsökkenést jeleznek előre a 21. század végére, addig az A1B forgatókönyvnél ilyen nem tapasztalható. Az eltérések ellenére a különböző simulációk egységesen a csapadék éven belüli eloszlásának módosulását és a térség szárazabbá válását prognosztizálják a nyári időszakban. A modell alapján a várható évszakos változásokat az alábbi táblázat foglalja össze (Hoyk E.: A magyarországi klímamodellek, 2015):

1. táblázat. A csapadékmennyiségek változása az egyes klíma-szenáriók szerint

Évek	Szcenárió	Csapadékváltozás (mm/hónap, 1961-1990 átlagához képest)			
		Tavaszi	Nyár	Ősz	Tél
2021-2050	A1B	1 (2%)	-10 (17%)	4 (8%)	6 (13%)
	B2	-5 (-8%)	-28 (-43%)	-8 (-18%)	-2 (-6%)
2071-2100	A1B	3 (5%)	-19 (-33%)	-2 (-4%)	15 (34%)
	B2	-8 (-13%)	-37 (-58%)	-4 (-8%)	5 (14%)

A csapadék várható alakulásáról a kép az egyes modellek alapján összetett, például az átlagos csapadékösszegre vonatkozó eredmények már a változások irányában is eltéréseket mutatnak. Egyedül nyáron mutat mindegyik modell (2021–2050-re 5% alatti, 2071–2100-ra pedig 18–43%-os) csapadékcsökkenést, a többi évszakban csökkenés és növekedés egyaránt lehetséges. (Hoyk E.: A magyarországi klímamodellek, 2015)

Mára nyilvánvaló, hogy az éghajlat változékonysága és változása befolyásolja az európai és hazai termelési (pl. mezőgazdaság, erdészet és halászat) és gazdasági ágazatok (pl. energiatermelés, turizmus), valamint a természeti környezet tulajdonságait és szerepét. A hatások némelyike előnyös, de a becslések szerint a legtöbb esetben a várható következmény kedvezőtlen (EEA 2004).

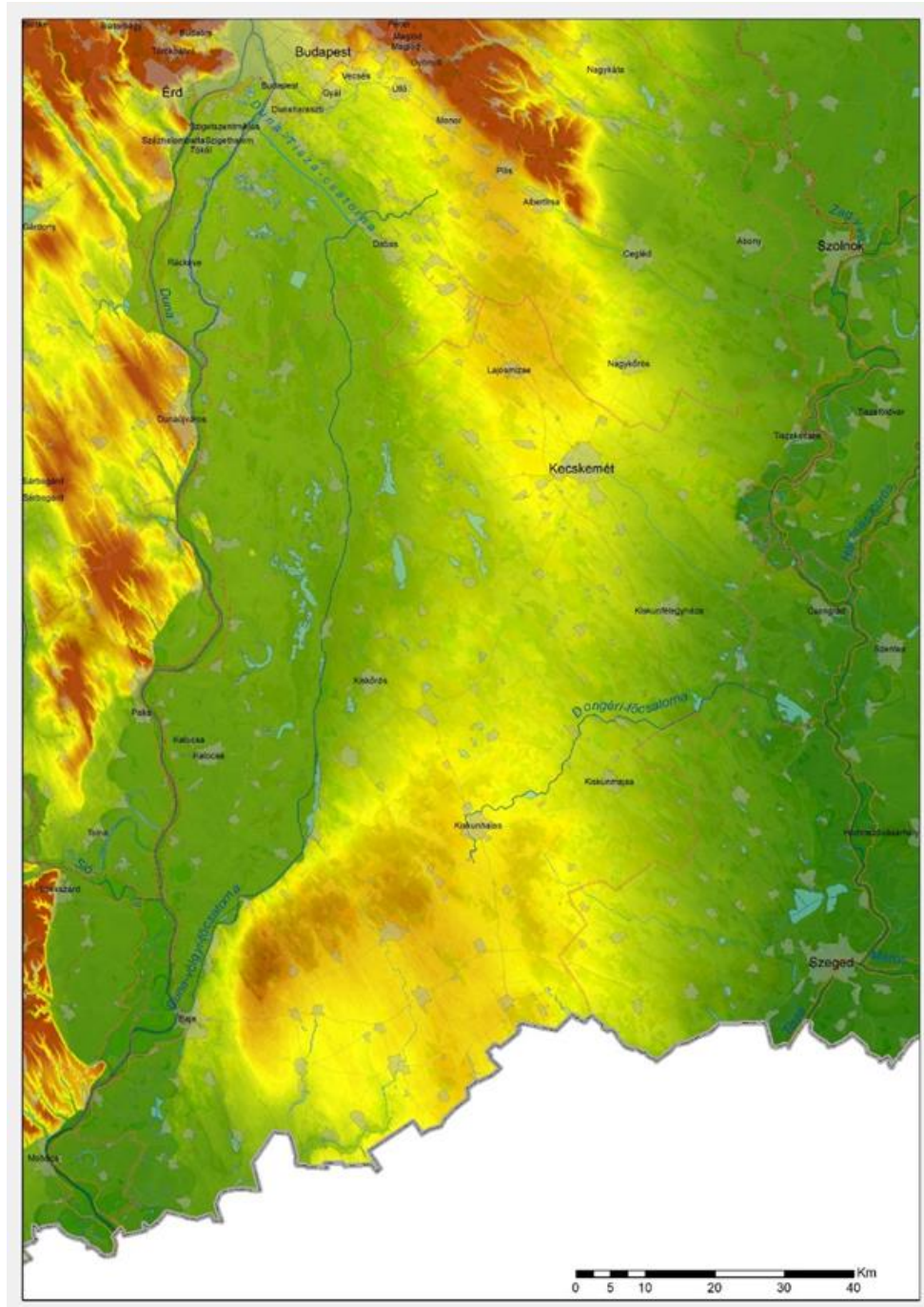
Látható tehát, hogy a klímaváltozás hatásai, a várakozásainknak megfelelően, a területi, ill. térségi vízgazdálkodás szempontjából kedvezőtlenek. Amellett, hogy a csökkenő nyári csapadékmennyiség fokozza a mezőgazdaság öntözővíz-igényét, így fokozza a vízkészletekre (a felszíni és felszín alatti vízkészletekre egyaránt) nehezedő nyomást, a felszín alatti vízkészletek utánpótlódása szempontjából kiemelt jelentőséggel bíró őszi-tavaszi időszak csapadékmennyisége is csökken egyes scenáriók szerint, ami a talajvízszint további csökkenését vetíti előre. Az egyre melegebbé és az egyértelműen szárazabbá váló nyarak a meglévő vizes élőhelyek fennmaradását is veszélyeztetik, a gazdasági károk mellett. (Hoyk E.: A magyarországi klímamodellek, 2015)

2. Duna–Tisza közti Homokhátság vízhiányos ökológiai állapotának javítását, helyreállítását célzó vízkészlet-gazdálkodási projekt

A homokhátság vízgazdálkodási problémái

A Duna–Tisza közti homokhátság, mint elnevezés nem illeszkedik a klasszikus földrajzi tájbeosztási kategóriákhoz. Nagyrészt az Alföld nagytáj Dunai–Tisza közti síkvidék kistájjait fedi le, de a Duna menti síkság, Alsó-Tisza-vidék és Bácskai síkvidék területét is érinti. A térség közigazgatásilag sem határolható le egyértelműen, nagy része Bács-Kiskun megyében található, de részei átnyúlnak Pest és Csongrád megyébe is. Az Alföld Duna–Tisza közötti része Budapest és Szeged között egy 120-150 km hosszú és mintegy 90 km szélességű téglalap alakú terület. A két nagy folyó mentén lapos síkság húzódik, a Dunáé szélesebb, a Tiszáé keskenyebb. A két folyó közének közepét hátság foglalja el a homokhátság, amelynek északi és déli vége magas, a középső része

nyeregszerűen behajlik. Északon a terület határát a Monor – Irsai dombhát jelenti a tengerszint-től 200 mBf fölé emelkedő tetőkkel. A hátság északi részén a homokdombok 140 mBf fölé emelkednek, a déli részén a Baja környéki perem részen a 170 mBf-t is meghaladják a legmagasabb részek. A középső nyereg részen 120 mBf magasak a legkiemelkedőbb részek és a 110 mBf alatti térszín messze benyúlik nyugatról és keletről is. A Duna a terület mellett 95-85 mBf tengerszint feletti magasságban folyik, a Tisza 85-80 mBf magasan, a hátsági dombok így 50-80 mBf magasra emelkednek ki a völgy síkból. (Vízkezelési gazdálkodási projekt előkészítése a Duna-Tisza közti hátság vízhiányos ökológiai állapotának javítása érdekében, 2014.)

1. ábra. A Duna-Tisza közti homokhátság domborzata

A homokhátság jelenlegi csatornarendszer mesterséges vízfolyásokból áll még akkor is, ha ezek a vízfolyások a valamikori fokmedrek és mélyedések összekötése révén jöttek létre. Ennek eredménye, hogy bizonyos víztestek esetében különböző arányban fordulnak elő természetes és mesterséges szakaszok.

A fennsíki terület vízhálózatának mai képe az 1965-70-es belvizek után alakult ki. A belvizek levezetése érdekében a buckaközi tavakat ásott csatornákkal kötötték össze, a nagy kiterjedésű, sekély mélységű tavakat belvízi tározókká alakították. Ma ezek a tározók a Kiskunsági Nemzeti Park védett területei.

A mezőgazdasági művelés intenzitásának növekedésével párhuzamosan megjelent a területek öntözhetőségének igénye is. Az igények kielégítésére kialakításra kerültek az öntözőcsatornák, öntözőrendszerek is, melyek elsősorban közvetlen vízkivétellel a Tiszára épültek ki. A belvízcsatornák kettős rendeltetésére csak a meglévő vízkészletek meglétéig van lehetőség. Ennek megfelelően a belvízcsatornákon vízvisszaduzzasztással próbálnak segíteni.

A Homokhátságon a természetes vizes élőhelyek nagy része eltűnt, a területen nincsenek regenerálódásra képes lappangó fajok, amelyekből újraépülhetne egy-egy társulás, az élőhelyek véglegesen megszűntek. Jelentős részüket beszántották, faültetvénnel betelepítették, beépítették, vagy ha éppen fű is nő a helyükön, érzékenyebb vízkedvelő fajaik maradéktalanul eltűntek. A hajdani sok százból alig néhány tartós vizű tó maradt, de ezek is rohamosan eutrofizálódnak, medrük folyamatosan feltöltődik. A szikes tavak száma 1951-2001 között 230-ról 37-re csökkent.

Az egykor elterjedt üde síklápréteknek már csak néhány hektárnyi degradálódó maradványa létezik. Nincsenek zombéksásost vagy egyéb lápi élőhelyek, megfogyatkoztak a jó fűhozamú üde mocsárrétek és kékperjés láprétek, pedig ezekkel nem csak a természetvédelem, hanem a gazdasági értéket teremtő gyepgazdálkodás is sokat veszített. A hajdani természetes tölgyerdő-foltok utolsó maradványai folyamatosan száradnak, természetes felújulásuk is többnyire sikertelen, a fiatal ültetvényeket óriási ráfordításokkal kell az egyre terjedő selyemkórótól megóvni. A nagyvadak is csak mesterséges létesítményből jutnak ivóvízhez, (így létszámuk meghaladja a jelenlegi táj természetes eltartó képességét).

2.2 Vízigények

2.2.1 Ökológiai vízigény

A vízpótlás tervezése során figyelembe kell venni a természetes élőhelyek ökológiai vízigényét, valamint a mezőgazdasági művelés alatt álló területek öntözési vízigényét is.

Az ökológiai vízigény az a vízmennyiség és vízminőség, ami valamely földrajzi térség valamilyen adott állapotához alkalmazkodott élővilág alapvető létfeltételeit korlátozás nélkül biztosítja, azaz a rá jellemző szerkezeti (strukturális) és működési (funkcionális) sajátosságok szabályszerű és folyamatos fenntartásához szükséges. A mennyiségi és a minőségi követelményrendszernek mindig együttesen kell érvényesülni! A homokhátság jelenlegi becsült ökológiai vízigényét az alábbi táblázatban mutatjuk be (Vízkihasználás és vízminőség projekt előkészítése a Duna-Tisza közi hátság vízhiányos ökológiai állapotának javítása érdekében, 2014.):

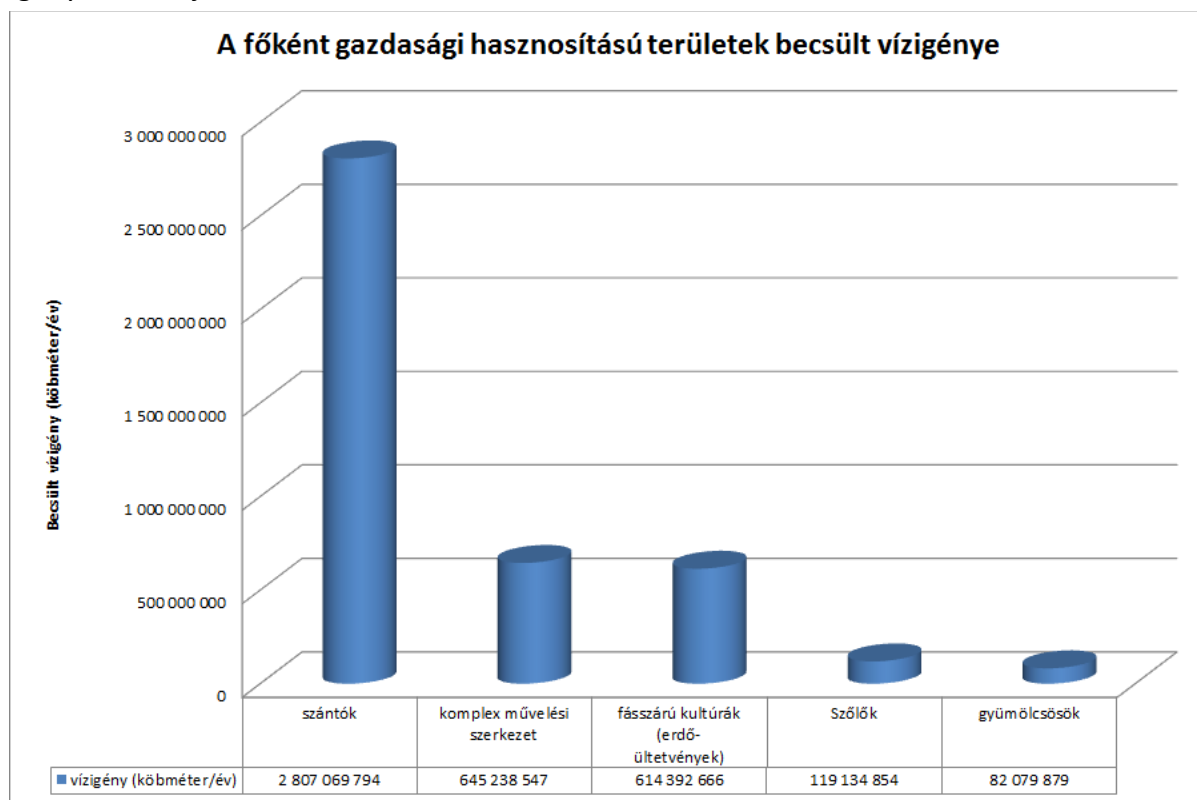
2. táblázat. Becsült ökológiai vízigények a Homokhátság területén

terület típusa	terület	vízszükséglet	maximális vízigény
	ha	ezer m ³	ezer m ³
Natura 2000 természetmegőrzési területek	136 195	121 482	517 789
Natura 2000 madárvédelmi területek	47 384	39 963	39 963
<i>Natura 2000 területek összesen (tartalmazza az országosan védett természeti területeket is)</i>	183 578	161 445	557 752
ex lege láp	8 965	26 894	53 788
ex lege szikes tó	7 115	21 345	71 149
Ex lege összesen	16 080	48 239	124 937
Mindösszesen	199 658	209 684	682 689

2.2.2 Mezőgazdasági vízigények

A területi vízigények és vízfelhasználások meghatározása során, ahol csak lehetett, az egyes természetű növények becsült vízigényéből indult ki. E vízigények az egyes növényfajoktól, fajtáktól, az esetek egy részében más körülményektől (pl. az adott térben jelenlévő társulás jellegéből) következően eltérőek lehetnek. (Vízkezelési gazdálkodási projekt előkészítése a Duna-Tisza közti hátság vízhiányos ökológiai állapotának javítása érdekében, 2014.)

Az alábbi ábrán a mezőgazdasági és erdőgazdálkodási hasznosítású területek becsült éves vízigényét mutatjuk be:

2. ábra. A mezőgazdasági és erdőgazdálkodási hasznosítású területek becsült vízigénye

A mezőgazdaság vízigénye a tájhasználat megváltoztatásával, a hibás tájhasználatok kiküszöbölésével csökkenthető. Az előzetes becslések alapján így kb. évi 1,3 km³ víz takarítható meg, amely így akár a természetes tájhasználat céljaira is hasznosítható lenne. (Vízkezelési gazdálkodási projekt előkészítése a Duna-Tisza közti hátság vízhiányos ökológiai állapotának javítása érdekében, 2014.)

2.3 A tervezett vízpótlás bemutatása

A Duna-Tisza köze vízháztartási és vízgazdálkodási helyzetével kapcsolatos - előbb szakmai, majd társadalmi és politikai - viták 1990 körül kerültek igazán reflektorfénybe, amikor is a Homokhátság területének magasabb részein bekövetkezett talajvízszint-süllyedést visszafordíthatatlan jelenségként és a térség gazdaságának fejlődését akadályozó első számú problémának tekintették.

Annak ellenére, hogy ilyen rövid idő alatt hazánk egyetlen vízgazdálkodási tájegységével sem foglalkozott ilyen nagyszámú dokumentum, a Homokhátság vízháztartási és vízgazdálkodási helyzete és problémái egyértelműen továbbra sem tisztázottak. Az ezekkel kapcsolatos feladatok és fejlesztési irányok, de maguk az okok és következmények is a társadalmi, szakmai és politikai viták vissza-visszatérő tárgyát képezik.

A „Duna–Tisza közti Homokhátság vízhiányos ökológiai állapotának javítását, helyreállítását célzó vízkészlet-gazdálkodási projekt” (Homokhátság projekt), komplex módon kívánja enyhíteni a Homokhátság fentiekben vázolt problémáit, rövid, közép és hosszú távú célok megvalósításával.

A projekt 7 olyan mintaterületet azonosított a Homokhátság területén, ahol beavatkozásokkal a terület vízháztartásán, vízgazdálkodásán javítani igyekeznek, ezek az alábbiak:

1. A Ráckeve – Soroksári Duna ág vízpótlásának bővítése
2. A Kiskunsági főcsatorna és a Dunavölgyi főcsatorna vízkészletének növelése
3. Északi regionális vízpótlás és vízvisszatartás
4. Keleti vízpótlás és vízvisszatartás
5. Kígyósi rendszer vízpótlása (Felső-bácskai vízpótló rendszer)
6. Déli regionális vízpótlás
7. Közép-homokhátsági szikes tavak vízpótlása

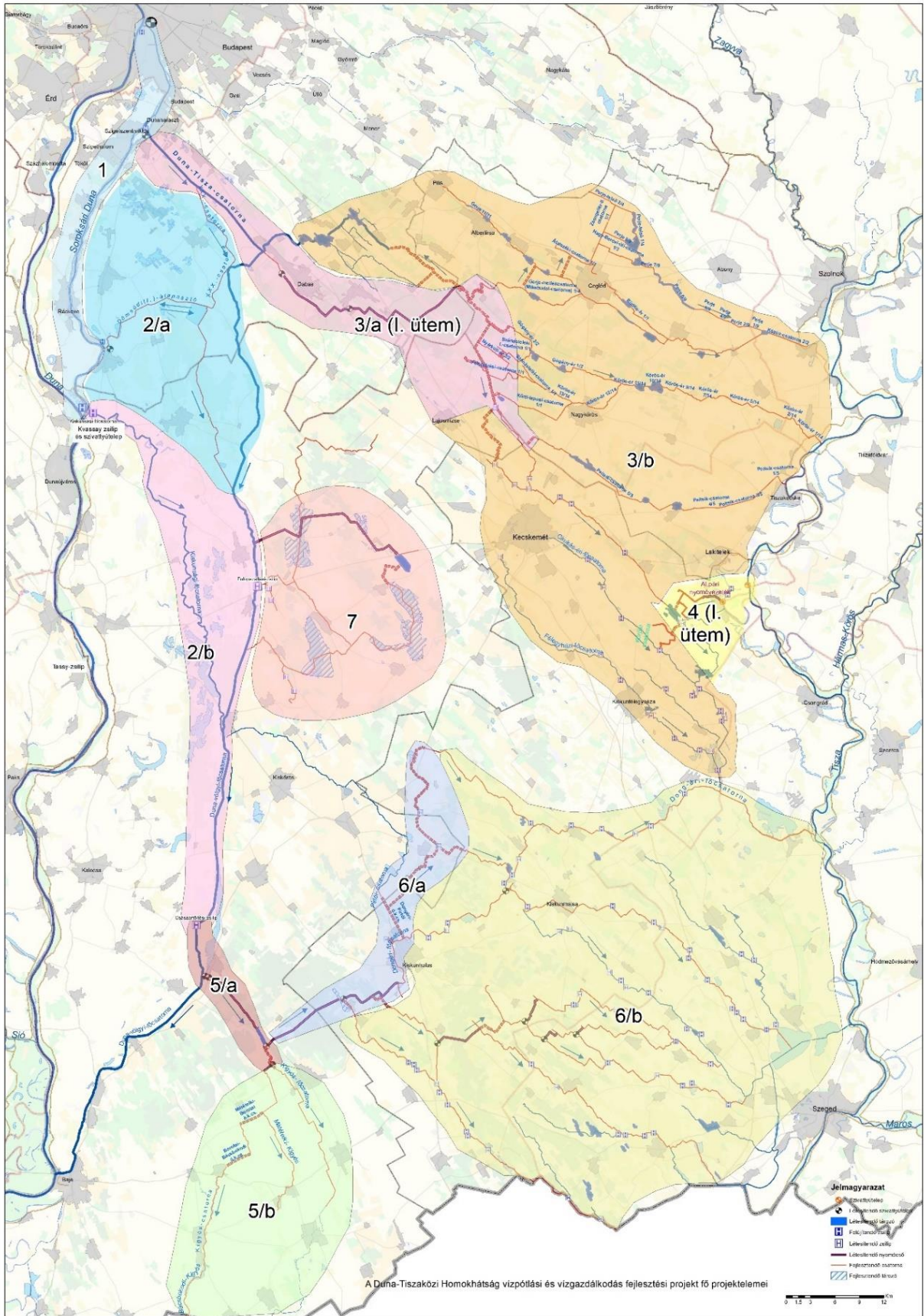
Kicsit részletesebben az alábbiakban mutatjuk be a tervezett részterületeken

A 2.a célterületen végrehajtott beavatkozások a Duna-völgyi-főcsatorna (DVCS) vízrendszerének vízpótlását biztosítják, amely ökológiai, öntözési és halastavi célokat is szolgál majd. A 2.b célterület a DVCS és a Kiskunsági főcsatornán keresztül történő vízpótlást hivatottak biztosítani a Kavassay-zsilipnél Dunából történő vízkivétellel. A tervezett beavatkozások a meglévő műtárgyak és medrek jó karba helyezését valamint két új zsilip építését jelentik.

A **3.a** és **3.b** célterületek a Homokhátság északi részét fedik le, Lakiteleknél tervezett tiszai vízkivétel valamint a Duna-Tisza csatorna megépült szakaszából történő vízkivétellel a hátság északi részére juttat vizet.

A **4. célterület** a keleti területeken, Tiszaalpár és Nyárlőrinc térségének biztosít ökológiai célú és öntözővizet. A tervek szerint tiszai vízkivétel biztosítana vizet, a meglévő csatornák fejlesztésével, valamint egy kettős célú (öntözővíz-tározás és ökológiai) tározó is létesülne Nyárlőrinc térségében.

Az **5.a** és **5.b célterületek** (Felső-bácskai vízpótló rendszer, Jánoshalma és Bácsbokod térsége) a Kígyós vízrendszer vízpótlását a DVCS-ből történő szivattyús vízátadás biztosítja. A vizet nyomóvezetékekkel a rendszer legmagasabb pontján lévő Kéleshalmi tározóba pumpálják, ahonnan a víz a Kígyós-vízrendszer csatornáiba, a Kígyós-főcsatornába, a Mátételki-kígyós, Bácsbokodi-kígyós csatornába jut, nyomóvezetékekkel, földmedrű összekötő csatornákkal. A vízpótlás az ökológiai célok mellett az aszály kártételeinek enyhítését, a gazdálkodás biztonságának növelését is lehetővé teszi.

3. ábra. A Homokhátság projekt célterületei

A **6.a, 6.b célterületek** (Déli regionális vízpótlás) vízpótlásának célja Kiskunhalas-Kiskunmajsa térség vízellátásának javítása. A vízpótlás itt komplex fejlesztés útján érhető el, a Kígyósi vízrendszer fejlesztése során szivattyús átemeléssel Jánoshalma térségében juttatható víz a Homokhátság gerincére, melyet aztán az ún. Déli vízszétosztó főcsatorna osztja szét a meglévő csatornarendszerekben. Mivel a meglévő belvíz-elevezető rendszert is felhasználják, biztosítani kell a rendszer kétirányúságát, tehát hogy a vízpótlás mellett továbbra is alkalmas maradjon a belvíz elvezetésére is.

A **7. célterület** Közép-Homokhátság, melynek területén tervezett beavatkozások döntően a természetvédelem igényeinek figyelembevételével kerültek megtervezésre, az élővilág megőrzése és az élőhelyek kiterjesztése érdekében. Ennek megfelelően a Homokhátsági szikes tavak vízpótlása valósul meg.

A projekt keretében tervezett beavatkozások részben műszaki beavatkozások lesznek (a meglévő csatornahálózat fejlesztése, kettős üzeművé tétele, vízkivételi pontok létesítése, víztározás és víz-visszatartás lehetővé tétele), részben adminisztratív beavatkozások (tájhasználat-váltás támogatása, szabályozással, jogalkotással), és részben gazdasági eszközök (járulékok, mezőgazdasági támogatások és egyéb normatív ösztönzők). A homokhátsági vízpótlás fontos eleme a víz visszatartás, a kiegyenlítő tározás, amelynek nem csak a folyamatos vízellátásban van szerepe, hanem a fogyasztó talajvízkészlet visszapótlódásában is.

A projekt célja a Homokhátság ökológiai célú vízpótlása, a vizes élőhelyek megtartása, helyreállítása, a talajvíz dúsítása, emellett fontos cél még a mezőgazdasági művelésbe vont területek öntözéséhez víz biztosítása.

A projekt tehát a Homokhátság régóta fennálló problémáit kívánja orvosolni, oly módon hogy az egyaránt megfeleljen a természetvédelem céljainak, a mezőgazdaság és a hozzá kapcsolódó iparágak igényeinek valamint a lakosság igényeinek is. A projekt közvetlen hatása lesz, hogy a vízhiánnyal sújtott vizes élőhelyek vízpótláshoz, a mezőgazdaság könnyen hozzáférhető öntözővízhez jut. A projekt közvetett hatása, hogy a víz visszatartás illetve a felszíni víztestek pótlása révén a beszivárgó víz pótolja a talajvizet, így hosszabb távon megállhat és megfordulhat a talajvíz szintjének jelenleg csökkenő trendje. Az emelkedő talajvízszint segíti a kiskertek kútból történő öntözését.

Jelenleg a projekt I. ütemének tervezési munkái, valamint a II. ütem előkészítési munkái folynak. A projekt tervezési munkái az előzetes ütemterv szerint 2023 végéig zárulnak le, 2024-ben kezdődhetnek a kivitelezési munkálatok, ami egyben a projekt középtávú céljainak teljesítését is jelenti. A projekt hosszú távú céljai, azaz a terület vízgazdálkodásának tartós javítása, a vízháztartási problémák enyhítése, enyhülése 2040-re érhető el.